

indstilles af Udvalget til det høje Tings Vedtagelse. Forslaget gaar ud paa, at fra den 1. April at regne, som indtræffer 10 Aar efter nærværende Lovs Stadfæstelse, vil der efter nærmere ved Lov fastsatte Regler være at statsansætte mindst een Dommerfuldmægtig ved hver Underretskreds udenfor København. De saaledes ansatte Dommerfuldmægtige undergives Reglerne i Lov Nr. 489 om Statens Tjenestemænd af 12. September 1919, særlig ogsaa Lovens §§ 44 og 473, 1ste Stykke. Derved opnaar vi, at vi nu nøjes med at fastslaa, at der skal mindst een statsansættes ved hver Underretskreds efter 10 Aars Forløb, men det forhindrer ikke, at der, hvor der er Brug for det, kan ansættes flere. Om Aaremaalet, 10 Aar efter nærværende Lovs Stadfæstelse, har der været delte Meninger, idet adskillige har ment, at vi burde have et kortere Aaremaal, f. Eks. 9 eller 8 Aar, men paa det Punkt er man altsaa blevet enig om foreløbig at holde paa de 10 Aar. Der er intet i Vejen for, at vi kan faa Loven til at træde i Kraft før den Tid, for efter Paragraffen, som den er affattet her, vil der jo blive vedtaget en Lov om de nærmere Regler, og i denne kan der træffes Bestemmelse om, at Reglerne træder i Kraft noget før, hvis man mener at kunne forene det med andre Hensyn.

I 2 fastslaaes det, at „fra det i § 1 nævnte Tidspunkt finder Regler svarende til §§ 44 og 473, 1ste Stykke, i Lov Nr. 489 om Statens Tjenestemænd af 12. September 1919 Anvendelse paa de Dommerfuldmægtige, som ikke statsansættes“. Det vil sige, at de ikke kan drive privat Praksis i større Omfang end de statsansatte.

Saa har vi som en ny § 3 forment følgende: „For at kunne opnaa fast Ansættelse som Sekretær eller i højere Stilling i Ministerierne eller faa Beskikkelse som Landsretssagfører skal den, der efter den 1. April at regne, som indtræffer 5 Aar efter nærværende Lovs Stadfæstelse, har underkastet sig den juridiske Eksamen, i mindst 1 Aar have gjort Tjeneste som Fuldmægtig hos en Underretsdommer eller Politimester eller paa et Amtskontor. Dispensationer kan under særlige Omstændigheder meddeles af Justitsministeren.“ Der har i Udvalget været nogenlunde Enighed om, at det vilde være en formaalstjenlig Foranstaltning. Man har ment, at de unge juridiske Kandidater kunde have godt af at komme ud paa disse Kontorer og faa det Aars Uddannelse, inden de kommer ind i Centraladministrationen og vokser

fast der, i Stedet for som nu at kunne gaa lige fra Eksamenbordet til Ministeriet og derfra efter en Række Aars Forløb komme ud i Landet som Embedsmænd, maaske uden at have faaet noget Kendskab til Forholdene derude. Vi har ment, at det vilde være en god praktisk Uddannelse for dem at faa. Desuden vil det føre til, at det bliver lettere for disse Kontorer at faa privat ansatte Fuldmægtige og for en mindre Løn end de statsansatte, og endelig vil der ved den Maade at ordne Tingene paa, at der kun statsansættes en enkelt Fuldmægtig paa hvert Kontor, medens de andre privatansættes, blive Lejlighed til at vrage og vælg mellem de mange privat ansatte Fuldmægtige, inden de gaar over i Statens Tjeneste, og derved sikre en Stab af dygtige og paalidelige Fuldmægtige. Det mener vi er at foretrække fremfor at statsansætte alle. Vi har ikke været blinde for, at særlige Omstændigheder kunde gøre sig gældende, hvor det vilde være ønskeligt, at der kunde dispenseres; derfor har vi i Slutningen af Paragraffen tilføjet Bestemmelsen om, at Justitsministeren kan meddele Dispensationer.

Naar vi nu er enedes om dette Forslag og indstiller det til Vedtagelse, sker det, fordi vi alle sammen har bestræbt os for at faa et Resultat ud af det for at faa Sagen bragt sin Løsning nær, faa den oversendt til Folketinget, inden Samlingen slutter, til videre Forhandling der. Naar man nu under Forhandlingen her forleden har hørt de mange Anker over, at vi fik Sagerne saa sent fra Folketinget, kunde jeg tænke mig, at Folketinget kunde gøre Gengæld og skælde ud over, at en Sag, som vi har haft til Behandling i Fjor og nu igen i Aar, bliver sendt over til dette Ting i sidste Øjeblik. For at værgе Udvalget imod at blive skældt ud af den Grund skal jeg imidlertid straks tilføje, at vi sender ikke Lovforslaget over til Folketinget med et bestemt Krav om, at det skal vedtage det, det overlader vi ganske til Folketinget. Vi har ment, at det var af Betydning, at vi fik et Resultat frem i Aar og fik det oversendt til det andet høje Ting, som saa kunde gøre, hvad det vilde. Saa var Sagen bragt sin Løsning saa meget nærmere. Det maa da afgøres af Folketinget selv, om det vil ophøje Forslaget til Lov i Aar, eller om det vil vente dermed til senere.

I disse faa Ord tror jeg at have sagt det nødvendige til Begrundelse af Udvalgets Forslag og henviser for øvrigt til den mere udførlige Omtale i Betænkningen. Jeg skal paa dette sene Tidspunkt ikke opholde